

De 'doorbraak', of het doorbraakje, kwam per toeval: „Een maandje geleden kreeg ik een berichtje van de eigenaar van de Facebookpagina over 'ergernissen van het bedienend personeel'. Hij had mijn boekje gezien, of erover gehoord, en vroeg me of ik een column voor zijn pagina kon schrijven. Toen ging het ineens een stuk harder.”

Hugo Verkley publiceerde vorige maand zijn daklozenboek *Straatgeheimen*, er zijn er nu een stuk of tachtig verkocht. „Een leuk begin”, zegt hij. Hij kreeg dan ook al een beetje aandacht in de media. „Ik heb zelf het AD een persbericht gemaild en die hebben me geïnterviewd. En ik ben voor Radio 1 uitgenodigd. Die hadden het AD gelezen.” Hij is ook met een zelfgemaakte flyer naar een Utrechtse boekhandel gegaan, die daarop besloot drie exemplaren aan te schaffen. „Die zijn inmiddels uitverkocht. Ik hoop dat het nog groter wordt, dat het zich uitspreidt als een olievlek.”

Het doorbraakje van Wouter Joosen was ook bescheiden: tussen oktober en februari verkocht hij ongeveer driehonderd

exemplaren van *50 Gasten*, de afgelopen maand kwamen er tweehonderdvijftig bij. Daarmee staat hij al een paar weken in de topvijf van best verkochte Brave New Books-uitgaven.

Inderdaad: eerder aantallen in de categorie Rijnsburgse Boys of VV Gemert, dan iets wat in de buurt komt bij Ajax of AC Milan.

Is dat erg? Het was „ergens wel een beetje een teleurstelling”, zegt V. Valentina - dat is de schrijversnaam van een jonge rechtenstudente uit Rotterdam, die afgelopen najaar de roman *Majella* publiceerde, over een Mexicaanse met een tragisch trauma. „Je hoopt natuurlijk ergens dat het ineens heel goed ontvangen wordt, maar het is ook niet reëel om dat te denken, zeker niet als je het via *self-publishing* hebt uitgegeven.” Na afwijzingen van uitgeverijen vond zij het zonde van de moeite om het dan niet tóch uit te geven.

Ze verkocht er tot nu toe een stuk of veertig, misschien vijftig. „Ik heb niet het idee dat veel mensen die ik niet ken het boek hebben gekocht. Het zijn toch vooral

familieleden en vrienden.” Maar écht erg vindt ze het niet. „Ik heb plezier gehad in het schrijven en ben er trots op dat mensen het nu kunnen lezen.” Grote dromen van een carrière als bestsellerschrijver had ze toch al niet: de reden dat ze een pseudoniem koos, was ook dat ze aan de toekomst denkt. „Als iemand zou zeggen: 'wat je daar hebt geschreven kan niet samen met deze baan', ben ik blij dat ik het netjes onder pseudoniem heb geschreven.”

Slapeloze nachten

„Het gaat om het schrijven!” roept Wieke Dingler. Ze is een spraakwaterfall, als ze vertelt over haar ervaringen met *De 11 miljoen club*, haar e-boek over vijf vriendinnen die een luxeleven gaan leiden na het winnen van de loterij. Ze heeft van tevoren al wat dingen opgeschreven die ze kwijt wil - het interview is een van de weinige manieren om met haar boek naar buiten te treden. „Het zit niet in mijn karakter om te zeggen: joehoe, ik heb een boek geschreven! Daarom is het voor mij ook al een hele ervaring om mijn eigen boek in handen te

hebben. Die maakt het al de moeite waard.” Ze had „slapeloze nachten” van het „spannende avontuur” dat het zelf-uitgeven was. Haar vakantiegeld gaf ze uit aan een correctieronde door een redacteur van Brave New Books. Ze koos ervoor alleen een e-boek uit te brengen, om papier te besparen. „Je bent toch een amateur, het is een leuk project voor de lol. Daar hoeven geen kostbare bomen aan verspild te worden, vond ik.”

Hoeveel exemplaren van *De 11 miljoen club* zijn er na een half jaar verkocht? „Daar doe ik geen uitspraken over”, zegt Wieke Dingler, ineens zuinig. Waarom niet? „Als het heel weinig is denken mensen: ach, wat sneu. En als het veel is denken ze: zo, die loopt aardig binnen. Ik merk dat mensen er grote ideeën over hebben, ze vragen me of ik al een vakantie heb geboekt. Laten we zeggen dat ik er nog geen multimiljoenair van ben geworden.” Per boek verdient ze 1 euro en 10 cent.

„Een paar honderd is voor een amateurschrijver toch al een mooie score”, zegt ook Wouter Joosen. Maar toch - dat het succes

nu steeds iets groter wordt, bevalt hem wel. Toen *50 Gasten* in de topvijf kwam en bleef, benaderde Brave New Books hem. Ze deden de suggestie om contact op te nemen met Heineken, want die zouden wel geïnteresseerd kunnen zijn in het boekje. „En er zijn contacten met een kerstpakkettenleverancier en een bedrijf dat *goodiebags* vult. Dan zou het ineens om duizenden exemplaren gaan.” Maar als dat niet lukt, zegt hij, „is het ook niet erg. Je kunt schrijven omdat je graag schrijver wilt zijn, of omdat je schrijven leuk vindt. Ik hoor bij die tweede categorie.”

Hugo Verkley liet de vormgeving van *Straatgeheimen* doen door een dakloze jongen die toevallig goed in vormgeving was - een vriendendienst. Maar dat kan hij misschien ook maar één keer vragen. „Een redacteur heb ik nu ook zelf georganiseerd. Mijn vrienden, mijn moeder en mijn vriendin hebben het nagelezen. Ik hoop stiekem wel dat ik nog ontdekt word door een echte uitgever, die dan ook in mij wil investeren. Dan heb je er zelf toch minder omkijken naar en kun je hogerop komen.”

helemaal zelf gedaan

